

Arrest

nr. 76 876 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Lier, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier van 12 oktober 2011 waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat F. COEL, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2011 trad verzoeker te Mechelen in het huwelijk met een in België verblijvende Marokkaanse vrouw.

1.2. Verzoeker diende op 29 september 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden toegelaten.

1.3. Op 12 oktober 2011 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 17 oktober 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf, ingediend op: 29/09/2011

door:

Naam : [R.]

Voornamen : [A.]

Geboortedatum en –plaats : [...]

Nationaal nummer : //

Nationaliteit : Marokko

Adres : [...]

is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;*
- *Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk:*
Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een visum”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Tweede verweerder stelt niet de auteur te zijn van de bestreden beslissing en vraagt om buiten de zaak te worden gesteld.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier. Er kan derhalve ingegaan worden op de vraag van tweede verweerder om buiten de zaak te worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Aangezien dient te worden vastgesteld dat het enige middel dat DVZ heeft ontwikkeld in de bestreden beslissing om verzoeker een verblijf in België te weigeren van meer dan 3 maanden is :

“BETROKKENE IS NIET IN HET BEZIT VAN DE NODIGE BINNENKOMSTDOCUMENTEN: VISUM”

Dat nochtans verzoeker op 11 april 2011 in het huwelijk is getreden voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Mechelen met:

Mevrouw [H. B.], [...];

Dat verzoeker werd toegelaten tot het huwelijk na een onderzoek omtrent schijnhuwelijk en op 7 september 2005 legaal het rijk is toegekomen middels het toeristen visum BNL 6971210.

Dat verzoeker beschikt over een volstrekt blanco strafregister en hij de duurzame relatie met zijn echtgenote heeft aangevat (zie geregistreerde huurovereenkomst dd 29 juli 2011) en hij in het kader van zijn destijds gevoerde regularisatie een werkbeloofte heeft voorgebracht zodat tevens werkwillegheid was aangetoond.

Dat door DVZ op geen enkel ogenblik een belangenafweging werd gemaakt rekening houdend met enerzijds artikel 8 van het EVRM en zijn aangeboden werkbeloofte en anderzijds het uitwijzing[s]beleid.

Dat derhalve de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken ernstig werd geschonden.

Dat zulke houding zeker niet overeenstemt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Aangezien bovendien middels het arrest Chorfi van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich bescherm[t].

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 – 243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehab/ Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Dat een schending van artikel 8 van het EVRM enkel is toegelaten wanneer de belangen van de rechtstaat een hogere waarde kennen (zoals bvb personen met een strafregister).

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Dat de rechtspraak duidelijk is nl niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3).

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/ Turkije

Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is (artikel 43 VV) op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat de belangenafweging duidelijk niet werd gemaakt ondanks de nieuwe wet van 8 juli 2011, van kracht sinds 22 september 2011 zulks voorziet, met name dat een evenredigheidstoets dient gemaakt te worden.

Dat de nieuwe wet uitdrukkelijk voorziet dat de afweging van belangen dient te gebeuren rekening houdend met de gezinsband (gehuwd) en de verblijfsduur in België (aankomst middels visum op 7 september 1995) tegenover de gezinsband of sociale banden in het land van herkomst (Marokko).

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat derhalve de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Eerste verweerder repliceert in zijn nota dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze is gemotiveerd. Tevens stelt hij dat deze motivering geldig is, nu het toeristenvisum waarnaar verzoeker verwijst in ieder geval was verstreken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is omdat, gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, niet wordt gemotiveerd waarom zijn gedrag “*een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving [ijn die mate dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden.*” De Raad wijst erop dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker en zijn echtgenote hebben beiden de Marokkaanse nationaliteit, zodat verzoeker zich niet dienstig op voormelde wetsbepaling kan beroepen. Daarnaast toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in zijn privé- of gezinsleven, zodat uit de motivering van deze beslissing geen toetsing aan de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te blijken.

De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, al dan niet in samenhang met artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

3.3.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zijnde een beginsel van behoorlijk bestuur, dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat verzoeker op 11 april 2011 te Mechelen in het huwelijk trad met een in België verblijvende Marokkaanse vrouw. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verzoeker op 29 september 2011, gelet op dit huwelijk, een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer drie maanden in België als buitenlandse echtgenoot in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel afgeweken worden en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,

4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Uit de stukken die verzoeker heeft neergelegd bij de diensten van de stad Lier blijkt niet dat hij, bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden, heeft te kennen gegeven dat buitengewone omstandigheden hem verhinderden terug te keren naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Inzake de toepassing van artikel 12bis, § 1, 1°, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 26, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen voorts het volgende bepaald:

“§1. De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Het is niet betwist dat verzoeker geen stukken aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat hij zich in een situatie zoals omschreven in artikel 12bis, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bevond. De Raad stelt tevens vast dat eerste verweerder correct vaststelde dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich in een situatie zoals voorzien in artikel 12bis, § 1, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet bevond. Uit de door verzoeker bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt immers niet dat hij toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en er blijkt evenmin dat hij beschikte over een geldig visum afgeleverd met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België dat hem machtigde om gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven. De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 1 van de Verordening nr. 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, onderdanen van Marokko bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit van een visum dienen te zijn. Verzoeker toont, door te verwijzen naar het gegeven dat hem in 2005 een visum kort verblijf werd afgeleverd, dat geldig was tot 22 december 2005,

en door te stellen dat hij een duurzame relatie heeft met zijn echtgenote, een blanco strafregister heeft en werkwilbig is, niet aan dat hij zijn verblijfsaanvraag heeft onderbouwd met stukken waaruit blijkt dat hij voldeed aan de in artikel 12bis, § 1, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zijn uiteenzetting laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover eerste verweerder beschikt.

Een schending van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.3.4. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet duidt op basis van welke concrete bepaling in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging eerste verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing diende over te gaan tot een belangenafweging of een evenredigheidstoets. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, niet ontvankelijk.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM – dat verzoeker tevens geschonden acht – luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Zelfs in de veronderstelling dat de relatie die verzoeker heeft met zijn Marokkaanse echtgenote valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, hetgeen niet kan worden vastgesteld op basis van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn, mede gelet op de nationaliteit van zijn echtgenote, om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, rechtstreeks uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. De door verzoeker geciteerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK